

NEMES ANDRÁS

Hulla

A hulla a konyhapadlón fekszik, széttárt karokkal, arccal lefelé. Fekete ruhát visel, lábán bakancs, maszk a fején. Nem lehet megállapítani, milyen nemű. Kezében vascsövet szorongat. Az sem biztos, hogy hulla. A konyhaablak nyitva van, az alatta álló asztalon üvegszilánkok és vér. Kévs vér, csak egy kis tócsa. Máskülönbén olyan a konyha, mint bármikor. Kávéfőző a tűzhelyen, a konyhaszekrény fehér és koszos. Ő csak áll az ajtóban, szomjas, de a hulla a mosogató előtt fekszik, és nem akarja átlépni, úgyhogy csak áll tovább, keze az ajtófélfán, kapar a torka és néz maga elé.

Nem tudja, mit kéne tennie. Odamegy a bejárati ajtóhoz, és ellenőrzi, hogy rendesen bezárta-e. Leveszi a kabátját, és a fogasra akasztja, ami az előszobában áll. A fogas bálakampóra emlékezteti. Megnézi magát a tükörben, a haját igazgatja. Fintorog, hosszasan szemléli képmását, míg egy pattanásra nem bukkan az állán, igen érzékeny helyen, közvetlenül a szája alatt. Rövid vizsgálgatás után kinyomja. A zúzódást nézi a jobb szeme alatt, egy fekete vérrögöt a szája sarkában. Arra gondol, ha nem piszkálja, talán magától elmúlik majd. Hasfala ég az ütés erejétől. Észreveszi, hogy a lábán felejtette a cipőjét, pedig máskor rögtön leveszi, mikor a lakásba ér. Csupa sár az előszoba, ezért lehúzza cipőit, lábujjhegyen elszökédcse a fürdőig, fog egy rongyot és gondosan feltörli a padlót. Sokáig csinálja, szinte már feleslegesen, erősen koncentrálv a műveletre. Mikor visszateszi a rongyot a helyére, a fürdőszobai tükörben is megnézi magát. A pattanásból vér szivárog, úgyhogy megtörölgeti egy papírkendővel, aztán bekeni a krémmel, amit ilyen esetekben használ. Néhányszor végighúzza az arcán a kezét, és megállapítja, hogy nem kell borotválkoznia. Fogkeféje a tükör alatti polcon hever, nem pedig a fogmosópohárban, ahol a helye lenne. Kézbe veszi és próbál visszaemlékezni, hogy ő hagyta-e ott, de képtelen felidézni, mit csinált reggel. Végül belerakja a pohárba, és észreveszi, hogy remeg a keze.

Úgy dönt, hogy lefürdik. Vízet ereszt a kádba, és nagyon lassan levetkőzik. Gondosan összehajtogatja a ruháit, és a mosógépre teszi őket, ami a fürdőkád mellett áll. Elzárja a vizet, beleereszkedik. Lassú, megfontolt mozdulatokkal szappanozza magát. Először az arcát, utána a karjait, a mellkasát. Vár. A pókhálót nézi az oldalfal és a mennyezet között, ami egyre csak terebélyesedik, de neki nincs ereje szétrombolni. Lemossa a lábait is, végül az ágyéka következik. A víz kezd kellemetlenül kihűlni, de azért még elüldögél benne egy darabig. Kezében gumikacsa, azt rágcsálja.

Kiszáll a kádból, megtörölközik. Nem hozott magával tiszta ruhát, ezért azokat veszi föl, amiket a mosógépen hagyott, mert nem akar meztelenül kimenni a fürdőből. Fogat mos, közben nézi magát a tükörben. A pattanást megint véresnek találja, így mikor végez a fogmosással, újból bekeni a krémmel. Megfésülködik.

A hulla ugyanúgy fekszik, ahogy hagyta. Most veszi észre, hogy az egyik lába természetellenesen ki van csavarodva. A telefonhoz megy, az előszobába. Felveszi, hallgatja egy darabig a monoton bűgást, aztán lerakja, mert fogalma sincs, kit kéne felhívnia. Talál egy doboz cigit a nadrágzsebében, kikapar egy szálat, rágyújt. Nézi a hullát, cigarettázik. Megoldás után kutat. A szomszédból zenét hall átszűrődni. Szomszédja egy kedves, fiatal lány, de még sosem beszélt vele.

Végül lekapcsolja a villanyt, hogy ne lássa a konyhát. Bemegy a szobájába, ami az előtérből balra nyílik. Leül a fotelbe, és a tévét bámulja, de nincs kedve bekapcsolni. A képernyőn nemlétező koszosakat keres. Fog egy papírsebkendőt, odamegy a készülékhez, és letörölgeti vele. Visszaül a helyére. Úgy csinál, mintha gondolkodna. Észreveszi, hogy cigarettája valamikor kialudt a kezében. Nagy levegőket vesz, és arra koncentrál, ahogy a tüdeje dolgozik. A szomszédban elhallgat a zene. Egyfolytában az kong a fejében, hogy vascső. Le sem vetkőzik, úgy fekszik az ágyába, és elég gyorsan el is alszik.

A kávézóban, ahol dolgozik, egyáltalán nincsenek vendégek. Egész nap csak ül a helyén, és olvassa az üzenetet, amit valószínűleg a főnöke hagyott neki a pulton és amin az áll, hogy „Erősen dörzsöld, de ne túl erősen”. Nem tudja, mit jelenthet ez. Kint, az utcán emberek vonulnak tömött sorokban, ő meg nézi őket a pult mögül, miközben a térdén dobol az ujjával. Annyi cigarettát szívott el, hogy teljesen ki van száradva a szája, és állandóan vizet tölt magának, de attól meg a torka fáj. Föl-alá mászkál a helyiségben, és a képeket igazgatja a falakon. Tájképek, és egyáltalán nem illenek a kávézóba, legalábbis szerinte nem, de ez persze nem biztos. Fog egy felmosó vödört, elhatározza, hogy kitakarítja a vécét.

A vécé egy szűk kis lyuk, két ajtóval, amik két másik szűk lyukba vezetnek. A férfimosdó egyáltalán nem különbözik a nőitől, és ez most először tűnik fel neki. Fog egy rongyot, belemártja a mosószerrel teli vödörbe, aztán kifacsarja, gondosan, minden mozdulatot kiszámítva. Azt nézi, ahogy a két keze ellentétes irányban dolgozik. Amikor már egy csepp vizet sem tud kierőszakolni belőle, a földre dobja, és körkörös mozdulatokkal elkezdti feltörölni a padlót, ami tulajdonképpen nem is koszos. Addig csinálja, míg teljesen el nem zsibbad a keze.

Hangokat hall kintről, úgyhogy a rongyot beledobja a vödörbe, és kiviszi a vécéből. Nincs senki a kávézóban. Az emberek mennek az ablak előtt, és úgy általában semmi sem változott. Visszamegy a mosdókhoz.

Nézi a két lyukat, nem tudja eldönteni, melyikben takarított az előbb. Tanácstalanul bámulja a padlót. Mindkét helyiség ugyanúgy néz ki. Leguggol, és a földre teszi a tenyerét, de a csempe mindenhol egyenletesen száraz. Nem tud dönteni. Végül otthagyja a vödört a padlón, és kimegy a pulthoz.

Hazafelé betér a kínai büfébe, ami a lakásától kétszáz méterre van, és nem tudja, mi a neve, mert nem tud kínaiul. Azt sem tudja, mit rendel, mert csak rábök, egy mosolygó kínai lány meg becsomagolja neki. Az utca, ahol lakik, egy szűk és sötét sikátor, nem világítja meg egyetlen lámpa sem. Egyedül megy végig rajta. Lépteit zajtalanok.

A lépcsőházban egy fiatal srác várja a liftet, folyamatosan nyál spriccel a szájából. Megállás nélkül, másodpercenként köp egy vékony csíkot a falra, de olyan vékonyat, hogy

szinte nem is látni. Megérkezik a lift. A srác nem mozdul. Kinyílik az ajtó, ő belép a fürdőbe. Vár. Pökpökpök, mondja kint a srác, és nem száll be. Ő megnyomja az ötödik emelet gombját, mert ott lakik.

Bemegy a lakásba, felkapcsolja a villanyt. Leveszi a kabátját, a fogásra akasztja. A tükörben látja, hogy a pattanás szépen elmúlt, már csak egy piros folt jelzi a helyét, de azért megfogadja, hogy lefekvés előtt megint bekeni a krémmel. Leveszi a cipőit, és gondosan elrendezi őket a fogas alatt, a földön. Reggel, mikor felébredt, első dolga volt, hogy bezárja a konyhaajtót. A zacskóval, amiben vacsorája van, bemegy a szobájába, és leül a fotelbe. Bekapcsolja a tévét, és a zenecsatornát hallgatja, mindig azt szokta. Az étel egészen jó, ízlik neki. Miután elfogyasztotta a kezével, az üres dobozt lerakja maga mellé, a földre. Nézi a tévét, és elszív egy cigarettát. A csikket elnyomja a hamutartóban, ami az asztalon áll. Már teljesen tele van, de nem üríti ki, mert nem zavarja a szaga. Csöngetnek.

Nem áll fel a fotelből. Ajtócsapódás, aztán csend. Vár egy darabig.

Végül úgy dönt, hogy lefürdik. Bemegy a fürdőszobába, és vizet ereszt magának. A pattanást nézegeti, arra gondol, talán be sem kell kennie. Az viszont nyilvánvaló, hogy muszáj borotválkoznia. Levetkőzik, gondosan összehajtogatja a ruháit, és a mosógépre teszi őket, ami a fürdőkád mellett áll. Elzárja a vizet, és beleereszkedik. Lassú, megfontolt mozdulatokkal szappanozza magát. Először az arcát, aztán a karjait, a mellkasát. Vár. A pókhálót nézi az oldalfal és a mennyezet között, ami egyre csak terebélyesedik, de neki nincs ereje szétrombolni. Lemossa a lábait is, végül az ágyéka következik. A víz kezd kellemetlenül kihűlni, de azért még elüldögél benne egy darabig. Kezében gumikacsa, azt rágcsálja.

Kiszáll a kádból, és megtörölközik. Borotvahabot nyom a kezére, aztán szétkeni az arcán. A borotváját a jobb kezében tartja, úgy húzza le a habot az arcáról. Nagyon vigyáz, nehogy a füle alatt megvágja magát. Mikor végez, letörli a maradék habot, és bekeni a pattanás helyét a krémmel. Fogat mos, közben nézi magát a tükörben. A ruháit ledobja a mosógépről a szennyeskosárba, aztán kisétál a fürdőből.

A szomszédból zenét hall átszűrődni. Bemegy a szobájába, leül a tévé elé. Elszív még egy cigarettát. Kinyitja az ablakot, de hideg van, úgyhogy gyorsan be is csukja. Átvált a porncsatornára, maszturbál, és nagyon jól esik neki, mert tegnap nem csinálta.

Reggel azzal a tudattal ébred, hogy nem fog bemenni dolgozni. Egész nap csak fekszik az ágyban, és nem csinál semmit. Még a tévét sem kapcsolja be. Forgolódik. Néha nyilván elalszik, mert látja az ébresztőórán, ahogy múlik az idő. Valami félálomszerű állapotban lebeg. Izzad, de nem nyitja ki az ablakot. Néha kimegy vécére. Nem eszik semmit, mert tudja, hogy egy falat sem menne le a torkán. Egyszer azt hallucinálja, hogy a kávézóban van, és kiszolgál valakit, aki aztán eltűnik, és akkor megint egyedül van. Valamikor a nap folyamán leveri az óráját a földre, így aztán nem tudja, mennyi az idő.

Végül összeszedi magát, és kikászálódik az ágyból. Kidobál néhány ruhát a szekrényből, és felöltözik. Kimegy a fürdőszobába, lemossa az arcát. A szemei karikásak, az arca beesett.

Kinyitja a konyhaajtót és látja, hogy a hulla ugyanúgy fekszik, a lába kifacsarodva, vascső a kezében. A vér fekete az asztalon. Hideg van, mert a konyhaablak még mindig nyitva.

Elkapja a hulla két karját, és vonszolni kezdi. Alig bírja megmozdítani. A vascső nekiütődik a tűzhely oldalának. Minden erejével húzni kezdi a testet, de a karjai szét vannak tárva, így aztán megakad az ajtóban. Leteszi, elrendezi a karokat, és tovább húzza. Nem hagy vércsíkot. Megpróbálja erősen megrántani, hátha gyorsabban halad, de nem sikerül, úgy-hogy centiről centire vánszorog csak lassan, erőtlenül. Majdnem hanyatt esik, mert belerúg a cipőibe. Felhúzza őket, aztán kinyitja a lakás ajtaját. Átrángatja a hullát a küszöbön, és megáll, hogy kifújja magát. Nem tudja, hová vigye. Az nyilvánvaló, hogy nem képes elcipelni a liftig. Nagyon fáradt. Az emeleten négy lakás van. Valamelyik elé kéne leraknia. Talán be is csöngethetne, aztán visszarohanna a lakásába. Lenéz a hullára, és arra gondol, végül is nem lehet eldönteni, az ő lakása, vagy a szomszéd lány ajtaja előtt fekszik-e. Elhatározza, hogy becsönget. Megnyomja a gombot, beugrik az ajtaján, és a lehető legcsöndesebben bezárja. Kinéz a kémlelőnyíláson.

A lány kinyitja az ajtót, lenéz, meglátja a hullát, aztán visszamegy a lakásába. Ő vár, de a lány nem jön vissza. Nem tudja, mit csináljon. Izzadság folyik a szemébe. Elmegy az ajtótól, vissza a konyhába. Bezárja az ablakot. Fog egy szivacsot, és elkezdli letörölni a vért a konyhaasztalról, amikor valami zajt hall a folyosóról, és az ajtóhoz rohan.

A lány az, idegesen kerülgeti a hullát, föl-alá mászkál, és a kezeit tördeli. A szomszéd ajtókat nézi. Lehajol, megrázza az élettelen testet. Kiegyenesedik, tesz egy lépést a lift felé, aztán megtorpan. Visszajön, és végül megfogja a hulla lábait, elkezdli beráncigálni a lakásába. Neki nehezebben megy, tolni is próbálja, de szinte semmit sem halad. Nyöszörög a megerőltetéstől. Bemászik a hulla mellett a lakásba, és a test lassan, túl sok idő múlva tűnik csak el az ajtóban, ami aztán be is zárul.

Mikor nyilvánvalóvá válik, hogy a lány nem fogja zargatni, nekitámaszkodik a falnak. Ki van merülve. Lerángatja a ruháit. Bemegy a konyhába, lesöpri az üvegszilánkokat az asztalról a tenyerébe, aztán kidobja őket a szemetesbe. Fogja a szivacsot, és a maradék vért is eltünteti. Visszamegy a szobájába. Egyfolytában az kong a fejében, hogy vascső, és elég gyorsan el is alszik.

A kávézóban, ahol dolgozik, egyáltalán nincsenek vendégek. Ül a helyén, a pultnál. Egy papírlapra firkálgat. Süt magának egy melegszendvicset, amit nagyon lassan eszik meg. A pénztárgép gombjait nyomogatja, de úgy, hogy az közben nincs bekapcsolva. Megszámolja, hány lépéssel jut el a pultról a mosdókig, aztán azt, hogy hányal a mosdóktól a kijáratig. Letörli a párát az ajtó üvegéről. Kint, az utcán emberek vonulnak tömött sorokban. Visszamegy a pulthoz, lelök róla egy poharat. Széttrobban a padlón. Elmegy a seprűért meg a lapátért, és felsöpri a szilánkokat. Nagy levegőket vesz, és arra koncentrál, ahogy a tüdeje dolgozik. A nyál olyan a szájában, mintha homok lenne a nyelvén. Annyi cigarettát szívott el, hogy teljesen ki van száradva, és állandóan vizet tölt magának, de attól meg a torka fáj.

Hazafelé bemegy a kínai büfébe, ami pár saroknyira van a lakásától. A mosolygó kínai lány ma biccent egyet a fejével. Az utcája szűk, sötét sikátor, és nem világítja meg egyetlen lámpa sem. Egy macska rohan át előtte. Hirtelen kezek ragadják meg és taszítják a falhoz.

Száját felrepeszti a hideg beton. Ököllet csapnak az arcába, a jobb szeme alá. Nem lát semmit, csak az ütésekét érzi. Összegörnyed, mikor vadul a gyomrába vágnak.

A lépcsőházban remeg a neoncső fénye, ő pedig egy nagy repedést néz a falon, amit eddig még egyszer sem látott. Megérkezik a lift, beszáll, és megnyomja az ötödik emelet gombját.

Bemegy a lakásba, felkapcsolja a villanyt. Zihálva veszi a levegőt, semmi másra nem vágyik, csak hogy lefeküdjön és elaludhasson. Nem veszi észre, hogy a lábán hagyta a cipőjét.

A hulla a konyha padlóján fekszik, széttárt karokkal, arccal lefelé. Fekete ruhát visel, a lábán bakancs, maszk a fején. Nem lehet megállapítani, milyen nemű. A kezében vascsővet szorongat. Az sem biztos, hogy hulla. A konyhaablak nyitva van, az alatta álló asztalon üvegszilánkok és vér. Kevés vér, csak egy kis tócsa. Máskülönben olyan a konyha, mint bármikor.

HASZNÁLATI UTASÍTÁS:

Vegyük kézbe a „Hullá”-t. Olvasását az elejétől kezdjük, lassan, figyelmesen, minden szaván gondosan átrágva magunkat. Dédelgessük. Forgassuk agyunkban addig, míg a részünkké nem válik. Olvassuk el még egyszer. Még egyszer. Aztán megint.